

РЕШЕНИЕ

№ 8138

гр. София, 19.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 13.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Мария Попова**

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **7700** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. II от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Национална потребителна кооперация на слепите в Б.“, представлявана от М. А. К., срещу Решение от 19.06.2013 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 108 състав по н.а.х. дело № 5374/2013 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2205414/11.01.2013 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на касатора на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/ във връзка с чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

В касационна жалба се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила. Излагат се съображения за нарушение на разпоредбите на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Поддържа, че свидетелските показания на актосъставителя са противоречиви.

Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, се представлява от адв. Х.. Поддържа жалбата. Представя писмено становище.

Ответникът по касационната жалба се представлява от юрк. С.. Оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението на районния съд.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, XIII-ти касационен състав, като взе предвид събраните по делото доказателства и наведените от касатора възражения, намира за установено следното:

Жалба е подадена от надлежна страна - участник в първоинстанционното производство, и в законния срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, като аргументите за това са следните:

Правилен е решаващият извод на СРС за доказаност на факта на нарушението, предмет на НП. Съответни на доказателствата, събрани във въззивното производство, са фактическите установявания, обвързващи и касационната инстанция по аргумент от чл. 220 АПК, че кооперацията, в качеството и на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е изпълнила задължително предписание № 7 (със срок за изпълнение до 31.08.2012 г.), обективизирано в протокол за извършени на 16.06.2012 г., 22.06.2012 г., 02.07.2012 г. и 04.07.2012 г. проверки от длъжностни лица на инспекцията, за изплащане на разликата до пълния размер на уговореното трудово възнаграждение на 11 служители за извършената работа, пропорционално на отработените дни, в съответствие със задължението на работодателя по чл. 128, т. 2 КТ. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка на 07.12.2012 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 КТ. Към 07.12.2012 г. не са представени платежни документи, от които да се удостоверява изплащането на разликата до пълния размер на трудовото възнаграждение на Л. С. М. за месец януари 2010 г.

Като адресат на предписанието касаторът, в качеството му на работодател, е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно, с оглед на задължението, което следва за него от чл. 128, т. 2 КТ. Отговорността на юридическо лице е обективна и безвиновна и за АНО не съществува задължение за доказване на нарушението от субективна, а само от обективна страна. В тежест на кооперацията е да организира дейността си така, че същата да е съобразена с разпоредбите на КТ.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1-во КТ. По делото няма данни предписанието да е оспорено по административен и/или съдебен ред. Последица от необжалването на предписанието е влизането му в сила, като от този момент е преклудирана и възможността да се релевира евентуалната му незаконосъобразност. При оспорването на НП по реда на ЗАНН правно значим и подлежащ на изследване е единствено фактът на неизпълнение на предписанието като основание за административнонаказателната отговорност. Отрицателна предпоставка за ангажиране на отговорността на юридическото лице би била отмяната на предписанието от съда или горестоящия административен орган, тъй като само в този случай изпълнението му не би било дължимо. В настоящия казус не е налице такава хипотеза.

И на последно място, напълно несъстоятелен е довода за съставянето на АУАН извън срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, предвид обстоятелството, че проверката по изпълнение на задължението за изпълнение на предписанието е била извършена на 07.12.2012 г., а

АУАН е съставен на 14.12.2012 г. Наказателното постановление е издадено, въз основа на АУАН на 11.01.2013 г.

Не съществуват законови разпоредби, които да предвиждат задължение на контролните органи от дирекция „Инспекция по труда” да осъществяват проверката си по спазването на дадените от тях задължителни предписания непосредствено и веднага в деня, следващ деня, на който предписанието е следвало да бъде изпълнено. Обстоятелството на неизпълнение на даденото предписание по е било констатирано при извършената проверка на 07.12.2012 г., когато е било установено, че кооперацията не е изпълнила задължително предписание, дадено и от контролен орган от дирекция „Инспекция по труда” С.. Аргумент в тази насока е и обстоятелството, че на контролните органи принадлежи преценката дали да санкционират веднага нарушителя или пък да му дадат задължителни предписания за отстраняване на констатираните нарушения.

Следователно АУАН е бил съставен в срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в срока по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН.

По изложените мотиви и след извършена служебна проверка по реда на чл.218, ал.2 от КТ, съдът намира, че касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение като валидно, допустимо и в съответствие с материалния и процесуалния закон следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, във вр. с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд- София град, VIII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.06.2013 година, постановено по н.а.х.д. № 5374/2013 година по описа на Софийски районен съд, НО, 101-ви състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.....

2.....